

РЕШЕНИЕ

№ 1819

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **10774** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с. чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост (ЗОБС). Образувано е по жалба на М. Т. Т. срещу заповед № РЛН23-РД48-9/24.10.2023 г. на кмета на район „Л.“- Столична община (СО), с която на основание чл. 65, ал. 1 и ал. 2 ЗОБС и 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) е наредено изземване на общинско жилище, представляващо апартамент № 51, ет. 6, вх. В на [жилищен адрес] [населено място], ж.к. „Л.“.

В обстоятелствената част на жалбата се излагат съображения, че жалбоподателят е собственик на недвижимия имот на основание изтекла в негова полза придобивна давност. Твърди се, че жалбоподателят владее апартамента като собственик от 1978 г., тоест повече от 45 години, през което време е считал имота за негова собственост, надлежно го е декларирал в район „Л.“ – СО и е заплащал редовно местен данък и ТБО. Излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при липса на материалноправните предпоставки на чл. 65, ал. 1 ЗОБС, тъй като имотът не е общинска собственост. Сочи се, че имотът неправилно е деактуван като общинска собственост. Посочва, че пред Софийски градски съд е предявил установителен иск за собственост за да докаже правото си на собственост. Позовава се на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, според който има право на личен и семеен живот и жилище. С оглед горното иска от съда да се отмени заповедта. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата кметът на район „Л.“ - СО в представено по делото писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Излага подробни съображения, че са налице всички предпоставки на нормата на чл. 65 от ЗОБС, а именно, че процесният имот е частна общинска собственост и че имотът се държи без основание от адресата на административния акт. Счита, че при постановяване на заповедта не са допуснати и нарушения на административно производствените правила, доколкото на жалбоподателя е дадена възможност да подаде изискуемите се документи съгласно НРУУРОЖТСО.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от заявление с вх. № РЛН21-ГР94-3156 ОТ 23.08.2021 г. до кмета на район „Л.“-СО и приложена към него молба-декларация жалбоподателят е поискал извършването на административна услуга, изразяваща в удостоверяването на обстоятелството дали за самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 68134.4360.260.11.17 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-14 от 06.03.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК, представляващ ап. 51, в [жилищен адрес][жк]има съставен А. до 1996 г. и АОС.

Видно от направеното удостоверяване в молбата-декларация за апартамент ап. 51, находящ се в [жилищен адрес][жк]има съставен А. № 1490/1979 г. и АОС № 382 от 13.11.1996 г.

От приетия като доказателство по делото Акт № 10246 за частна общинска собственост от 10.03.2022 г. се установява, че същият е съставен на основание предишен АОС № 382 от 13.11.1996 г.

От приетото като доказателство писмо на кмета на район „Л.“ - СО до Службата по вписвания се установява, че в схема № 15-192073 от 22.02.2022 г., издадена от Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място], за ап. 51 като собственик е вписан жалбоподателят на основание заповед № 702 от 30.05.1978 г., с която Димитровски РНС настанява като наемател М. Т. Т. в ап. 51.

Видно от писмо с изх. № РЛН22-ГР94-5789 от 21.12.2022 г. на кмета на район „Л.“-СО по повод подадената от жалбоподателя молба-декларация за обстоятелствена проверка и признаване на право на собственост върху ап. 51 същият е уведомен, че жилището е общинска собственост, като основаниято за настаняването му е заповед № 702 от 30.05.1978 г. на Димитровски РНС. С писмото жалбоподателят също така е уведомен, че ако желая да остане в жилището следва в едномесечен срок да подаде декларация по образец и да представи изброените в писмото документи. Видното от направеното върху писмото отбелязване същото е връчено лично на жалбоподателя на 26.01.2023 г. С писмо с изх. № РЛН23-ГР94 от 20.07.2023 г. жалбоподателят е поканен доброволно да освободи жилището в 14 -дневен срок от получаване на писмото, с предупреждение че ако не освободи имота в указания срок, ще се предприеме процедура за принудително изземване на имота на основание чл. 65 ЗОБс . От констативен протокол от 24.10.2023 г., съставен от служители на районната администрация се установява, че процесното общинско жилище продължава да се обитава от М. Т. Т..

С оглед установените по-горе факти е образувано административно производство по чл. 65 ЗОБС и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО, в резултат на което е издадена оспорената заповед № РЛН23-РД48-9/24.10.2023 г. на кмета на район „Л.“- Столична

община, с която е наредено изземване на общинско жилище, представляващо апартамент № 51, ет. 6, вх. В на [жилищен адрес] [населено място], ж.к. „Л.“.

При така установените факти, съдът, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с пряк и непосредствен правен интерес срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок.

Заповедта е издадена в предписаната от чл. 59, ал. 1 АПК писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, посочени в ал. 2 на същата разпоредба. Посочени са фактическите и правните основания за издаването на заповедта, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност.

Заповедта е издадена от компетентен орган - кмета на район „Л.“ – Столична община в съответствие с предоставените му правомощия съгласно чл. 34 от НРУУРОЖТСО във връзка с чл. 65, ал. 1 от ЗОБС.

При издаването на заповедта съдът намира, че не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Спазено е изискването на чл. 26 от АПК за уведомяване на жалбоподателя за образуването административно производство по реда на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, като същият е поканен в 14-дневен срок да освободи доброволно общинското жилище.

Спазено е и изискването на чл. 34, ал. 2 от НРУУРОЖТСО, съгласно което заповедта за изземване се издава въз основа на констативен акт, в който се посочват данни за собствеността и лицата, които владеят или държат имота без правно основание. По делото е приет като доказателство констативен протокол от 24.10.2023 г., който не е оспорен от страните по реда на чл. 193 ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, поради което съдът следва да зачете неговата доказателствена стойност по отношение на удостоверените в него факти, доколкото същите не са и спорни.

Съдът намира, че заповедта е издадена в съответствие с материалния закон – чл. 65 от ЗОБС и чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община. Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. Следователно за да съответства на материалноправната разпоредба, оспорената заповед следва да е издадена при наличието на две предпоставки - процесният имот да е общинска собственост и да се държи (ползва) от трето лице, без правно основание. По отношение на първата предпоставка, настоящият състав намира, че безспорно по делото е установено, че процесният апартамент № 51, ет. 6, вх. В на [жилищен адрес] [населено място], ж.к. „Л.“, е частна общинска собственост, видно от приложения по делото Акт № 382 за частна общинска собственост и Акт № 10246 от 10.03.2022 г. за частна общинска собственост.

Не се спори между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е настанен в общинското жилище на основание заповед № 702 от 30.05.1978 г., както и че в срока по параграф 4 от ПЗР на Закона за общинската собственост не е уведомил общината, че ползва общински имот.

По делото не се установи в указания, с писмо с изх. № РЛН22-ГР94-5789 от 21.12.2022 г. на кмета на район „Л.“-СО, срок жалбоподателят да е подал декларация по образец, както и изискуемите се по закон документи за настаняването му в общинско жилище. По делото безспорно е установено, че жалбоподателят не пребивава в жилището на основание настанителна заповед и договор за наем за общинското жилище, издадени на основание ЗОБС.

Без правно значение за дължимата от съда проверка за правилността на оспорената заповед е обстоятелството, че жалбоподателят е предявил установителен иск за собственост върху процесния имот, в резултат на което е образувано гражданско дело пред Софийски градски съд, тъй като едва след успешното му провеждане с влязъл в сила съдебен акт за жалбоподателя ще възникнат собственически права върху него. Приетите по делото писмени доказателства за заплащане на местен данък и ТБО от страна на жалбоподателя, не сочат за наличие на договор за наем или друго правно основание, на което да се ползва имота. Ето защо, безспорно се установява, че жалбоподателят държи имот частна общинска собственост без правно основание. Следователно по делото се доказва и наличието на втората предпоставка за издаване на заповед на основание чл. 65 от ЗОБС.

Това от своя страна води до извода, че жалбоподателят държи имот частна общинска собственост без правно основание. Горното е достатъчно да се приеме, че са налице двете кумулативни предпоставки по чл. 65 от ЗОБС, поради което издадената заповед е законосъобразна, постановена в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС е императивна и при настъпване на условията предвидени в хипотезата ѝ, кметът е задължен да издаде оспорваната заповед.

Настоящият състав приема, че оспорваната заповед е съответна и на целта на закона - ползването на имоти, общинска собственост да се извършва само по императивно установените условия и ред. В тази връзка неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, доколкото същият като не е подал съгласно ЗОБС изискуемите се документи за настаняване в общинско жилище, сам се е лишил от ползването на общинско жилище.

Мотивиран от горното съдът намира, че оспорената заповед е издадена без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което подадената жалба се явява неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника ще следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Т. Т. срещу заповед № РЛН23-РД48-9/24.10.2023 г. на кмета на район „Л.“- Столична община, с която на основание чл. 65, ал. 1 и ал. 2 ЗОБС и 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) е наредено изземване на общинско жилище, представляващ апартамент № 51, ет. 6, вх. В на [жилищен адрес] [населено място], ж.к „Л.“.

ОСЪЖДА М. Т. Т., с [ЕГН], да заплати на Столична община съдебни разноски в

размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия: